

TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

Pabėgusi
NUOTAKA

INDRĖ.
VAKARĖ

Kitos **Indrės Vakarės** knygos

*

Juodvilgio dvaras

Geriausias draugas

Nebijok

Vienos nakties nuotykis

Niekada nesakyk niekada

Aklas pasimatymas

Tą vasarą prie jūros

Gundantis pasiūlymas

INDRĖ VAKARĖ

Pabėgusi
NUOTAKA

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Aleksandras

Greitu žingsniu artėjau prie rūmų. Kaip visada, šiek tiek pašaipiai nužvelgiau didingą pastatą, kurio fasadas tiesiog spirgėjo nuo dar gana kaitrių rugpjūčio saulės spindulių – daugelis pritartų, kad šis protėvių palikimas yra vienas gražiausių rūmų ne tik Lietuvoje, bet ir kaimyninėse šalyse. Mano tėvas, kol buvo gyvas, kone kasmet gaudavo per tuziną pasiūlymų jį parduoti už itin dosnią sumą, tačiau visada pirkėjams išdidžiai atšaudavo – niekada.

Aš buvau naujos kartos verslininkas, neretai pasirošęs ir sielą atiduoti dėl pelningo sandorio. Bet... Vaikystės namų atsisakyti nesiryžau. Jų išlaikymas kainavo beprotiškai daug, bet... aš galėjau sau tai leisti. Aš galėjau sau leisti viską.

Absoliučiai viską.

Skalda padengtos automobiļu stovējimo aikštelēs pakraštyje iš karto pastebėjau Saulių, besiginčijantį su visai simpatiška padavėja. Ji tikrai turėjo būti ten, kur ir visi padavėjai, bet dabar ne tai buvo svarbiausia.

– Tau laisvadienis, o tu čia? – tyčia sugriaudėjau. Saulius krūptelėjo, o mergina, atpažinusi mane, atrodė, tuoj nualps.

– Kad tave devynios... – akimirksniu išblyško ir vėl normalią veido spalvą atgavo Saulius. Atrodė, kad jis nė nenutuokė apie tai, kas ką tik nutiko. – Aš suprantu, kad esu dar jaunas, bet infarktas pakerta ne tik senolius... Nesielkit taip.

– Tu per daug jautrus, – numojau ranka. – Tai ko čia sukiojiesi?

– Nenorėjau praleisti vestuvių.

– Tuomet turiu tau liūdną žinią – praleidai.

– Juk ką tik pirmuosius muzikos akordus girdėjau! – abu sužiuro pakalnėn į išpuoštą parko aikštelę.

– Kai kam pasikeitė planai, – ironiškai šyptelėjau. – Nuotaka apsigalvojo.

Saulius prisimerkė. Turbūt per gerai mane pažinojo... O gal ką nors nugirdo?

– Negali būti.

Jei ne keistas atsitiktinumas, Saulius niekada nebūtų tapęs mano asistentu, dešiniąja ranka, žmogumi, kuris žino daugelį mano paslapčių, silpnybių ir klaidingų žingsnių, apie kuriuos buvo gėda prisipažinti bet kam kitam. Jei ne atsitiktinai čia užklydusi vaikystės draugė ir mano pirmoji meilė Vestina, kuri paprašė įdarbinti paprastą kaimo niekšėlį, jis veikiausiai būtų baigęs dienas Rojaus ežero dugne ar, laimei nusišypsojus, įsidarbinęs vietinėje aludėje, kur jo taip pat nelauktų perspektyvi ateitis. Zarasuose nebuvo daug galimybių. Kartais stebėdavausi savimi – kaip sugebėjau jame įžvelgti tai, ko nė jis pats apie save nežinojo?

Galėjau pasigirti daug kuo, sąrašas buvo ilgas, bet labiausiai didžiavausi tuo, kad akimirksniu perprasdavau žmones ir jų ketinimus. Ilgametė praktika padėjo išlavinti šį įgūdį.

Po motinos mirties, kai dar buvau vaikas, tėvas vos ne kasmet parsivesdavo naują draugę ir pristatydavo kaip mano pamotę, netrukus ją ištaigingai vesdavo, o praėjus keliems mėnesiams triukšmingai išsiskirdavo. Jas permačiau kiaurai. Kai kurios nė nesistengdavo būti man malonios.

Nekenčiau vestuvių.

O labiausiai nekenčiau šių, kurios, vos tik prasidėjusios, ėmė ir pasibaigė. Ir pasibaigė įspūdingai. Svečių šurmuly s nustelbė muzikantus, kurie kaip įmanydami stengėsi tobulai atlikti savo darbą. Tikriausiai sumanioji vestuvių planuotoja jiems paliepė nors pamėginti užgožti pasibaisėjimo ir nuostabos kupinus komentarus.

– Grafe? – Saulius keista veido išraiška žvelgė į mano dešinę ranką. – Kodėl laikote nuotakos puokštę?

– Po galais... – nusikeikiau sviesdamas tarsi karštą bulvę į Saulių. Jis mikliai ją sugavo.

Iš jo surauktų antakių buvo galima atspėti, kad jis vis dar mėgina suprasti, kas ką tik įvyko ir kodėl būtent mano rankoje atsidūrė Doloresos puokštė.

Netrukus mane pasivijo Rokas. Pusbrolio veido spalva niekuo nesiskyrė nuo aplink plevenančių sniego bal-tumo kaspinių ir rožių. Vien tik aštriausią spyglių saugomos rožės... Roko mėgstamiausios gėlės. O kokias gėles mėgo nuotaka? Galbūt ne jas? Galbūt dėl gėlių ji ėmė ir paspruko likus vos keliasdešimčiai metrų iki altoriaus, kur jos laukė jaunikis?

Tikrai žinojau, kad ne. Aš, Aleksandras Rojus, prie dabar tarsi milijardai pasiutusių bičių užiančio chaoso buvau prisidėjęs labiau, nei kas nors būtų atspėjęs. Aš

sužlugdžiau savo pusbrolio, savo geriausio draugo vestuves.

– Ji mane paliko! – Rokas ištare kimiai. Faktas lieka faktas, tačiau pusbrolis vis dar atrodė transo būsenos. Iš kišenės išsitraukė telefoną. – Nesuprantu – kodėl? – purtė galvą. – Viskas buvo filmuojama! Tiesioginę transliaciją žiūrėjo visa Lietuva! – prisiminė.

Kurgi ne, pamaniau. Tikrai ne visa Lietuva taip domisi vieno žymiausių Lietuvos *influencerių* vestuvėmis, kurias jis pats vadino amžiaus įvykiu. Žmonės nuolat tuokėsi ir skyrėsi, jausmai gimdavo ir be pėdsakų išnykdavo, negi jis tikrai manė, kad šį saulėtą šeštadienį niekas neturi ką daugiau veikti?

O gal tikrai lyg peralkę šakalai tyko dar vieno gardaus kšnelio instagramo platybėse? Koks koks man atrodė tas dirbtinis pasaulis, į kurį visa galva buvo pasinėręs Rokas. Žinoma, iš to jis šiek tiek uždirbdavo, kažkokiu būdu mokėjo atspėti, ko trokšta jo sekėjai, kurių gretos jau perkopė pusę milijono. Tarsi koks keistas gyvenimo lūžis, tai įvyko po to, kai įkūrėme viskio barą. Jis pradėjo viešinti savo kaip verslininko ir didžėjaus darbo kasdienybę bei keliones į egzotiškus kraštus, iš kurių sugrįždavo atrodydamas kaip apkiautęs klajoklis – su

ilga barzda, susivėlusiais plaukais ir purvinais batais. Ir su daugybe išties puikių nuotraukų bei filmuotų kvapą gniaužiančių nuotykių.

Šį kartą teko prikąsti liežuvį, nes prie Roko kaipmat pripuolė žurnalistė iš nacionalinio televizijos kanalo. Stengiausi sprukti į šalį, tačiau prie manęs ėmė artėti ryžtingai nusiteikusi populiariausio žiniasklaidos portalo atstovė. Pažinojau ją. Ir kaip nieko kito šią akimirką troškau tapti nematomas ar prasmegti skradžiai žemėn. Arba tiesiai pragaran.

Jei šalia nebūtų atsiradęs Saulius, vis dar rankoje laikantis nuotakos puokštę, gal ir būčiau pasistengęs suregzti vieną kitą nuobodų sakinį. Žiniasklaida jau seniai buvo praradusi susidomėjimą manimi, nes aš visiškai nesileisdavau į jokiais kalbas, neturėjau nei *Facebook*, nei *Instagram*, nei tuo labiau *Youtube* ar *TikTok* paskyrų, nesilankydavau madinguose vakarėliuose ir merginas keičiau greičiau, nei jie spėdavo suuosti, kuri dabar glaus-tosi mano pašonėje. Jie jau seniai pamiršo man kažkada prikabin-tą svajonių jaunikio etiketę, o tėvo laidotuvių atgarsiai išblėso.

Zarasuose vis dar atsirasdavo žmonių, kurie tyliai, o kai kurie ir garsiai kaltino mane dėl jo mirties.

Kalbos, kad buvau kaltas, kad Feliksas Rojus taip netikėtai iškeliavo Anapilin, sklido greitai ir pasitikdavo netikėčiausiose situacijose. Tačiau įrodymų nebuvo. Tik mano galvoje vis dar aidėjo jo žodžiai: *Dėl visko esi kaltas tu!* Kartais iš tiesų taip jausdavausi. Kaltas dėl visko, kas blogo nutiko mūsų šeimai nuo pat tos lemtingos dienos, kai gimiau.

Kaltas ir dėl to, kad sugriuvo šios vestuvės.

– Paskubėkim, – paraginau savo asistentą. Tik dabar pastebėjau, kad durys į personalo kambarius praviros. Štai kodėl Saulius nieko nematė ir negirdėjo. Gal ir gerai.

– Ką veikei su ta mergiote? – pasidomėjau.

Akies kraštu mačiau, kad žurnalistė stabtelėjo užkalbinti Roko tėvų. Povilas atrodė išblyškęs, o Jolita – susigraudinusi. Gailestis trumpam suspaudė širdį. Na, gal ne ją, veikiau skrandį, nes nuo pusryčių nieko nevalgiau. Bet vis tiek jiems nieko blogo nelinkėjau.

Priešingai – Povilas ir Jolita man buvo tarsi tėvai, kurių niekada neturėjau tokių, apie kokius svajodavau. Pietūs ar vakarienė pas juos man reiškė ramybės uostą, į kurį net man, užkietėjusiam vienišiui ir tradicijų skeptikui, kartais norėdavosi parplaukti.

Taip pat to, kas įvyko, nelinkėjau ir Doloresos serims, kurios visos trys susikabinusios už rankų apie kažką šnabždėjosi. Gal spėliojo, kas į galvą šovė jų vyresnėlei? Trumpam mano žvilgsnis užkliuvo už jauniausios, Grasildos, koketiškai permetusios savo ilgą šviesias garbanas per kairįjį petį.

Nusukau akis.

– Nieko, tik norėjau savo kambarį parodyti, – gūžtelėjo pečiais Saulius. – Tik jos pareigos jausmas labai stiprus, greitai prisiminė, kad reikia taures šampano pripildyti...

– Vis geriau nei bandyti suvilioti mano verslo partnerio žmoną, – priminiau ne tokį seną nutikimą. Galėjo būti labai naudingas sandėris...

– Juk milijoną kartų atsiprašiau, nereikia taip dažnai priminti, – nusiminė.

– Gerai jau gerai, – šyptelėjau. O viduje tarsi koks sunkus akmuo nusėdo. Kaltinau savo asistentą tuo, ką, tam tikra prasme, pats padariau...

ANTRAS SKYRIUS

Aleksandras

Prieš dvi savaites

– Žmogau, liko tik dvi pamokos... – kone maldavo Rokas. – Man būtina kitą savaitę nuskristi į Ibizą, kažkas nutiko bare, turiu išsiaiškinti. Tai bus tavo vestuvinė dovana man.

– Aš tau nemokamai išnuomojau rūmus. Tai yra mano vestuvinė dovana tau, – susiraukiau.

– Nueik į tas dvi likusias šokių pamokas, prašau. Juk mano Dolė ne kokia pabaisa. Visai neblogai šoka. Tik reikia dar nugludinti judesius.

– Prašyk ko nors kito.

– Niekas kitas iš mano pažįstamų nelankė pramoginių šokių.

– Tai buvo seniai.

- Bet tu laimėjai taurę ar dvi.
- Penkias, – patikslinau.
- Tai sutinki? – pažvelgė viltingai.
- Ne.

– Tai ką man pasakyti Doloresai? Kad mano pusbrolis atsisakė su ja valandėlę pašokti? Ji ir taip mano, kad tu nekenči visų moterų. Negaliu prašyti Naglio, jis neatsiplėšia nuo Vestinos... O tau juk niekas neiškels pavydo scenos.

- Nėra taip, kad nekenčiu moterų. Ir tikrai ne visų.
- Niekini.

– Irgi netinkamas žodis. Man jos patinka... – kukliai šyptelėjau. – Bet joms aš esu tik maišas pinigų. Na, dar visai nieko atrodau. Iki šiol nesutikau nė vienos, kuri turėtų nors lašą kuklumo ir nesistengtų iš karto manimi pasinaudoti. Tu, beje, tam taip pat nesi atsparus...

– Baik tiktai apie tas *barakudas*. Mano Doloresa tikrai ne tokia.

- Manau, kad ji kaip tik tokia.
- Ką tu išmanai... – palingavo galvą pusbrolis.

– Manau, kad pakankamai, – pajudinau rankose laikomą viskio taurę. – Galiu lažintis, kad ir tavo Dolė nė nemirktelėjusi pamestų tave dėl turtingesnio...

– Užsičiaupk.

– Ne, aš rimtai. Beveik galiu garantuoti, kad paminėsi mano žodžius, – ištariau arogantiškai.

– Tu beprotis. Ir kažkaip iškreiptai matai pasaulį.

– Aš Felikso Rojaus sūnus, aš tikrai matau pasaulį kitaip, – atsilošiau ir persibraukiau pirštais plaukus.

Kai buvau jaunesnis, dažnai norėdavau su tėvu atvirai išsikalbėti, išsipasakoti, kas man neduoda ramybės, daugiau sužinoti apie jį. Nes, nors ir buvau jo vienintelis sūnus, jis manęs šalinosi labiau nei bet kurio kito žmogaus. Tik daug vėliau gavau kai kuriuos atsakymus į metų metus širdyje nešiotus klausimus. Nenorėjau būti panašus į Feliksą Rojų, bet, besistengdamas toks nebūti, tapau kiek kitokios padermės, tačiau vis tiek niekšu.

Visai nenorėjau į tas kvailas šokių pamokas, kurioms ryžtasi svečius sužavėti norintys būsimi jaunavedžiai. Tai kvaila. Juk visi žino, kad jie nėra profesionalūs šokėjai... Ką Rokas su Doloresa nori apgauti? Kam tiek stengtis dėl spektaklio, kurį visi tuoj pat užmirš?

– Fokstrotas, tango ir valsas – nieko sudėtingo, – toliau įkalbinėjo pusbrolis.

Mūsų giminystės ryšys nebuvo artimas, veikiau, kaip liaudyje sakoma, devintas vanduo nuo kisieliaus. Jis

buvo mano mamos antros eilės pusseserės sūnus. Užtru-ko, kol išsiaiškinom. Bet su Jolita, Roko motina, tėvas visada keistai gerai sutarė, tad vaikystėje ne vieną vasarą leisdavom kartu – su Roku ir jo seserimi Justina. Kartais prisidėdavo ir Vestina, jų draugė. Viskas buvo gražu, kol neaptikau tėvo, parsivertusio Jolitą ant valgomąjo stalo. Nuo to laiko su Roku bendravau tik fragmentiškai, kol prieš keletą metų nesumanėme bendro verslo. Jis tapo ne tik idėjų kupinu verslo partneriu, bet ir geriausiu draugu. O Povilas ir Jolita išskėstomis rankomis priėmė mane į savo mylinčią šeimą.

O Doloresa... Visada sakiau ne tik kitiems, bet, svarbiausia, sau, kad ji ne mano skonio. Visiškai nepanaši į moteris, su kuriomis iki šiol bendraudavau. Laikiau ją eiline *barakuda*, kuri tetroško per naktį išgarsėti. Ir pasipelnęti iš turtingo bei įtakingo jaunikio. Tegu tik nepasakoja, kad jos kepyklėlė nesuklestėjo po pažinties su garsiuoju didžėjumi ir keliautoju Roku. Ji... Ji varė mane iš proto. Niekas manimi netikėjo, bet aš, atrodė, galėčiau padaryti bet ką, kad parodyčiau visiems jos tikrąjį veidą.

– Aš tavęs retai kada ko nors prašau, – nesulaukęs mano atsakymo susiraukė pusbrolis. – Nenoriu, kad ji eitų su kuo nors kitu.

– Tavo pasitikėjimas man glosto širdį... – nutęsiau mesdamas į jį pašaipų žvilgsnį.

– Turiu pagrindo manyti, kad tu nedarysi nieko, kas būtų kvaila, – ištarė Rokas. – Ji visiškai ne tavo skonio, kaip pats daugybę kartų sakei. Būčiau labiau linkęs nerimauti, kad imsi ir ją kaip nors nuskriausi.

Kilstelėjau antakius.

– Ką nors bjauraus jai pasakydamas, – pratęsė.

– Ką nors, ko iki šiol nepasakiau? – prunkštelėjau. – Nemanau...

Tuomet mano galvoje susiformulavo keista mintis. Velniška idėja. Ir mano širdis pasileido šuoliais.

– Gerai, pašokdinsiu ją, – sutikau. – Du kartai, ar ne? – paklausiau kilsteldamas vieną antakį.

– Taip, taip, du ar trys, nepamenu tiksliai. Ačiū tau, liksiu amžinai skolingas! – apsidžiaugė taip, kad pašoko nuo kėdės ir pripuolęs apkabino. Nebuvau apkabinimų mėgėjas, tad tik vangiai paplekšnojau jam per petį.

Tada dar nenumaniau, koks galiu būti veidmainis.

Mūsų su Roku nuostabai tą patį vakarą viskio bare prie mūsų prisijungė ir Naglis. Bendras draugas, apie kurį iš pradžių buvau prastos nuomonės. Jis kartą nerado kelio į mano kaimyno Soreno sodybą, kuri anksčiau

priklausė Sauliaus šeimai, o dar anksčiau... Ech, ilga ir paini istorija... Trumpai tariant, Naglis atrodė neapsisprendęs, sutrikęs, toks, kurį reikia įmesti į šaltą vandens žiemos vidury, kad pagaliau pamatytų, kad pasaulis – kupinas galimybių.

O jis matė tik savo asistentę Vestiną... Jų istorija ir graudi, ir juokinga. Apsimetė įsimylėjusiais, kad apgautų savo brolių ir jo nuotaką. Kas jiems darosi dėl tų vestuvių? Kodėl negalima džiaugtis aistra be jokių įsipareigojimų? Kam tie žiedai? Juk žmonės ne paukščiai ir gyvename juk ne Ventės rage...

– Ko toks patenkintas? – klestelėjęs ant gretimos kėdės Naglis įsmeigė smalsų žvilgsnį į Roką.

– Ką tik įkinkė mane į vieną bjaurų reikalą... – pasiskundžiau gurkšteldamas viskio.

– Ko tu nuolat dejuoji? Ji tokia nuostabi...

– Skamba intriguojančiai... – nieko nesuprasdamas pakomentavo Naglis. – Gal paaiškinsit, kas čia dedasi?

– Maniau, kad nebepasirodysi, būčiau prašęs pagalbos ir tavęs, – sukikeno Rokas. – Bet grafas Rojus tam tinka labiau.

– Jis nori, kad nueičiau į šokių pamokas su Doloresa, – paaiškinau.

– Ir kaip tu tai ištversi? – viską supratęs nusijuokė draugas.

– Apie tai ir galvoju...

Vakaras užsitęsė, o mes trise pagaliau vėl pabuvome kartu taip, kaip senais laikais, kol jų gyvenimuose dar nebuvo tų moterų... Negalėjau patikėti, kad jie mieliau laiką leisdavo su jomis. Suprantu – seksas su nauja gražule nuostabus. Kol viską išbandai... Bet ar dėl to verta aukoti draugystę?

Rokas pas Doloresą išsiruošė pirmasis, tad įsodino jį į taksi. Vakaras buvo šiltas, aplink klegėjo išsipusčiusios merginos. Jau žvalgiausi, kurią parsivesti šiąnakt...

Prisidegęs cigaretę pažvelgiau į Naglį. Jis rašė kažkam žinutę. Vestinai? Koktu...

– Man ta Doloresa nepatinka, – ištariau. – Ji apsimetinėja. Jai patogiu draugauti su žvaigžde. Tik pažiūrėk, kaip suklestėjo jos kepyklėlė! Tu manai, kad Rokas prie to neprisidėjo? Manai, kad ji laimėjo loterijoje? Mano investicijos dar neatsipirko, vis neprisiruošiu išsiaiškinti, kas ten su tuo viskio baru blogai. Tas baras buvo Roko užgaida, aš neturiu nei laiko, nei noro rūpintis kažkokia hipsterių mėgstama vieta, kurioje galima nusitašyti iki

žemės graibymo. Rokas man skolingas. Bet iš tiesų man skolinga Doloresa.

– Dėl to žmonės ir sako, kad blogiausia, ką galima gyvenime padaryti, tai pradėti verslą su draugu.

– Tada idėja atrodė gera. Bet ta mergiotė iš Roko padarė kvailą marionetę.

– Nebūk šlykštus. Jau nusibodai su ta savo antipatija tai merginai. Ji tikrai ne tokia.

– Tu viską matai pro rožinius akinius, – išpūčiau dūmą. – Lažinamės, kad ji, pasitaikius pirmai progai, dar iki vestuvių pabėgs pas turtingesnę.

– Tu kalbi nesąmones. Kiek išgėrei? – susiraukė jis. – Ji tikrai myli Roką.

– Jeigu tavo tiesa...

– Tai padovanosi man vieną iš savo kolekcinį automobilių, – išsišiepė Naglis. – Išsirinksiu pats.

– O jei paaiškės, kad teisus esu aš...

– Visam gyvenimui įsipareigosiu traukti tave iš bet kokio šūdo... – prunkštelėjo Naglis.

– Ir pradėsi nuo *Rock&Paradise*. Kažkodėl įtariu, kad man reikės advokato.

– Jeigu Doloresa kaip nors susijusi, tu ją sužlugdysi.

– Nieko netrokštu labiau.

Skaitykite likusius
268 iš 288 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Tai turėjo būti amžiaus įvykis Lietuvoje – vestuvės, kurias instagrame ketino stebėti visa Lietuva. Tačiau lemiamą akimirką nuotaka dingo kaip į vandenį, palikdama svajonių jaunikį ir gausų svečių būrį be žado... Kas atsitiko?

Grafas Aleksandras Rojus niekuomet negalėjo suprasti, kodėl žmonės tuokiasi. Kodėl negalima džiaugtis aistra be jokių įsipareigojimų? Juk žmonės – ne paukščiai Ventės rage... Kam tie žiedai? Aleksandro banko sąskaitose – milijonai, garaže – įspūdinga automobilių kolekcija, o lovoje – vis kita gražuolė. Laisvas kaip paukštis, išvaizdas kaip angelas, puolęs kaip velnias... Iškalbingas, sąmoningas, ironiškas grafas Rojus – tikra bėda moterims, bet jo nutempti prie altoriaus nepavyko dar nė vieni.

Tačiau vyrui, kurio širdies neįmanoma sudaužyti, nes joje po devyniais užraktais slepiasi kaltė dėl paslaptingos tėvo žūties, likimas ruošia šurprizą... Doloresa – patraukli moteris, bet visiškai ne jo skonio. Kukli kėpyklėlės savininkė, darbšti vyriausioji iš keturių seserų. Dar daugiau – ji uždrausta, nes netrukus sumainys žiedus su Aleksandro pusbroliu Roku – verslo partneriu ir garsiausiu Lietuvoje nuomonės formuotoju.

Joks vyras nėra labiau netinkamas jausmams, kurie netikėtai įsižiebia Doloresos širdyje. Ugnis ir protą temdantis jaudulys. Troškimas nors kartą padaryti gyvenime kažką beprotiško. Žavėtis šiuo vyru – tai tas pats, kas gulti su draugišku liūtu į vieną guolį tikintis, kad užsimiršęs jis tavęs nesuės.

Kur veda aistra grafiui Rojui – pavojingiausiajam vyrui bet kurios moters širdžiai? Ar Doloresa pasiruošusi paaukoti viską, kuomet gyvenime tikėjo? Ir svarbiausia... Ar pagaliau tas, kuris visada išlaiko šaltą protą, pasiduos jausmams, kurie ištirpdys ledus jo širdyje?

Ji – viena iš TOP 10 skaitomiausių lietuvių rašytojų bibliotekose, kur jos knygos suskaitomos iki skiaucių. Naujausias, jau devintasis, populiariosios meilės romanų rašytojos Indrės Vakarės romanas *Pabėgusi nuotaka* – dar viena nepamirštama dovana jausmingų istorijų gerbėjoms. Šįkart Jūsų laukia svaiginanti drama, kurioje netrukus adrenalino kupinų akimirų, o skaitytojos iki paskutinės minutės spėlios: ar lemta pagrindiniams herojams būti kartu?

UŽDRAUSTŲ JAUSMŲ IR ROMANTIKOS KUPINA MEILĖS ISTORIJA

Jeigu jums patiko tokie Indrės Vakarės romanai kaip „Vienos nakties nuotykis“, „Nebijok“ ar „Gundantis pasiūlymas“, pasimėgaukite ir naujuoju romanu „Pabėgusi nuotaka“.

OBUOLYS

anno 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-534

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybes ir ištraukas nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

SKENUOK
MANE

Viršelio nuotraukos: © Shutterstock

Skaitykite žmogus yra gyvulys